

Lámpajáték ez mind,
korpulens nagybácsik ökörcarca
egy fejforgatásra
képlékeny vonalzóvá keskenyedik, akár
az olcsó vásári kaleidoszkóp
összeugró idomai.
Az arc,
mindig az *utolsó* arc néz vissza,
hiába építgeti a képzelet
az arc esélyeit az időtéglák
gondos rakosgatásával,
az akarat, hogy *ilyen legyél*,
az óvatos kalkuláció
valószínűtlen csapdájába fut.

Haraszti Ágnes

SÜLLYEDŐ

Akkoriban kezdtem lélekvándorolni.
Fiatal lélek, ha lőnek, ki ne menj.
Két egyforma fiam volt, az egyikről
mégis azt hittem, hogy egy idegen

gyerek az, aki fekszik a járdán,
mikor kinéztem, hogy honnan nő a zaj.
Két nap múlva a pesti körhangos ház
megtelt szellemekkel, én a karommal

körbefogtam az élő, reszkető testet,
a másikat, aki nem szaladt ki akkor,
mikor mindez elkezdődött, és sok
másik életben folytatódott. A falakból

új élet díszlete lett. Őt felneveltem,
aztán huszonnégy éve átköltöztem belém.
Nézem ugyanazt az utcát, a bérházakból
belülről kifelé árad, dől ki a fény.

Ezer lyuk tátong, a megállóból nézem.
Emlémem nincsen, a másik fiammal nyilván
összefutok néha a süllyedő házban:
ma már ő az öregebb. Nem mondja: anyám.

Nem ismer fel. Csak a lövöldözésben
meghalt fiam jön el néha: mozdul az asztal.
Ahonnan látszik az a járdaszél, az ablaknál
áll és néz rám egy ötvenéves angyal.

[KIÖNTENI A SIETSÉGBEN]

kiönteni a sietségben a fáradt olajat a konyha padlójára
évekig mosni a csúszós sárga vért odalentről hiába
a vad kakast megenni a szelídet mindig külöznárni
gyűjteni a fehér rózsza szirmát amíg nem lesz egy kosárnyi
nem hullhat a sötét idegen haj az idegen párnára
igyekezet és test nélkül kell felfeküdni az úr díványára
a kezeket szorosan leszorítani hogy a könyv ki ne essen
egy söréttel az egyetlen vadért könyörögni a magaslesben
tisztán tartani a jövő helyén felparcellázott területet
állni felette reszkető kézzel tépkedni a gyökereket
a túlvilágon nem idegeskedni nem kelni fel a csendre
az esélytelenek nyugalmával pisilni a terhességi tesztre
mindig azt az alkalmas másikat akarni aki nem létezik
tarkót vakarva nézni amíg a valóság lovasai kivéreztetik
hogyha valóban egy elképzelt élet szolgája vagyok
mindezekre még figyelniem kell amíg meg nem halok

Horváth Beáta

„JÖJJ, KEDVESEM!”

Arab lakodalom Nairoiban

(Az öreg) Az öreg két kezével maga alatt tartva avítas, elszürkült székét, közelebb húzódott a kőfalhoz a szakadó esőben. Ahogy visszaült rá, az egyik székláb megbillent egy kisebb kövön, míg a másik a puha sárba süppedt a vizesárok oldalában, amelyet vastagon takart az élénkzöld, húsos, magas fű. A férfi kissé előreborult, az egyik lábával kilépett, megtámasztotta magát, ismét felállt, de fel sem egyenesedett, csak épp megfordult, megfogta a szék széleit, és behajlított derékkal forgatta, igazgatta, felpillantott a